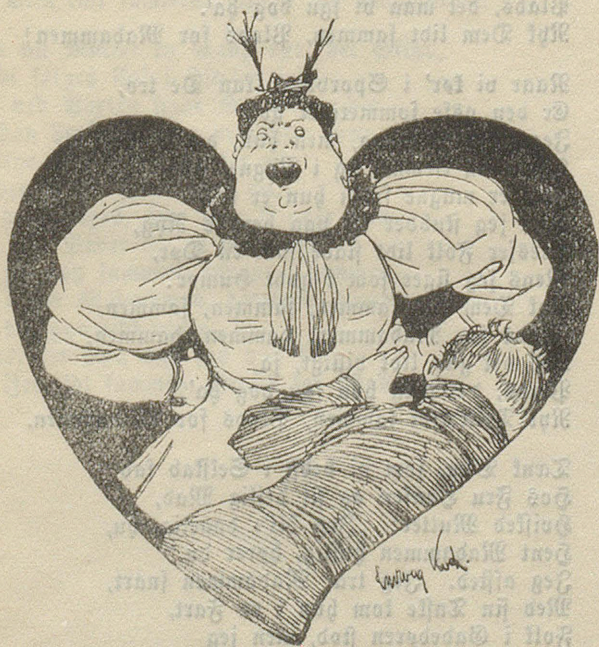

7 K 84 box a

Blads for Madammen!

Den nyeste glade Københavner-Vise.

Og: Apellen lod i den danske Hær.

Eftertryk forbydes.

København.

Bernh. Wennstrøms Bogtrykkeri.

Bekendt Melodi.

Støndt min Mutter hun er libelig,
Er hun loblig fed og trivelig,
I Teatret ta'r hun Plads for to,
Publikummerne de brumme jo.
Men naar vi har købt os Plads, vi to,
Saa vil vi sgu have den i No,
Og jeg stubber kraftig til enhver,
Som ta'r Pladsen, og er os for nær.
Ryt Dem lidt sammen, sammen, sammen,
Plads for Madammen, dammen, dammen.
Lad det gaa lidt villigt, ja,
Plads, det maa vi sgu dog ha'.
Ryt Dem lidt sammen, Plads for Madammen!

Naar vi kør' i Sporvogn, kan De tro,
Er den osse sommetider go',
Jeg staar udenpaa, men hun, det Skind,
Hun maa klemme sig i Bognen ind.
Folk er mugne fordi hun er tyk,
Men jeg stubber let paa hendes Ryg,
Presser Folk lidt flade som en Dør,
Mens jeg siger som i godt Humør:
Ryt Dem lidt sammen, sammen, sammen,
Plads for Madammen, dammen, dammen,
Lad det gaa lidt villigt, ja,
Plads, det maa hun sgu dog ha',
Ryt Dem lidt sammen, Plads for Madammen.

Tænk Dem, som vi bedst i Selvskab sad
Hos Fru Hansen og fik dejlig Mad,
Hvisted Mutter: „Jeg bli'r daarlig, hu,
Hent Madammen hastig, hører du.“
Jeg affed. Jeg traf Madammen snart,
Med sin Tasse kom hun i en Fart,
Folk i Gadedøren stod, men jeg
Trængte tappert paa, imens jeg streg:
Ryt Dem dog sammen, sammen, sammen,
Plads for Madammen, dammen, dammen,
Lad det gaa lidt villigt, ja,
Plads det maa hun sgu dog ha',
Ryt Dem lidt sammen, Plads for Madammen.

Den Gang Czaren her i Byen var,
Vilde Mutter se ham, den er klar,
Alle Folk de trængte voldsomt paa,
Dg jeg trykked, saa det ku' forflaa,
Vi kom næsten foran, men da saa
Czaren saae os, kunde han forstaa,
At vi ynded ham, han lo til mig,
Naa jeg trykked paa, mens jeg streg:
Kyk dem lidt sammen, sammen, sammen,
Blads for Madammen, dammen, dammen,
Lad det gaa lidt villig, ja,
Blads, det maa hun sgu dog ha',
Kyk Dem lidt sammen, Blads for Madammen.

Naar nu Mutter en Gang dør, det Skind,
Dg vi følges skal i Himlen ind,
Saa ved Porten staar St. Peder der,
Dg han hvister: Hun er loblig svær.
Englene de kommer og ser til,
De den svære Engel skue vil,
Hu, de trænges, hun faar Binger paa,
Men St. Peder ler og siger saa:
Kyk jer dog sammen, sammen, sammen,
Blads for Madammen, dammen, dammen,
Lad det gaa lidt villig, ja,
Blads, det maa hun sgu dog ha',
Kyk Jer lidt sammen, Blads for Madammen.

Apellen lød i den danske Hær.

Egen Melodi.

Apellen lød i den danske Hær,
Den kaldte hver Mand til Striden,
Da tænkte hver paa sit Hjem saa nær,
Ja selv den Tambur saa liden.
Hans guldgule Haar og hans røde Kind
Var Tegnet paa Barndoms Dage,
Kæft ilede den lille i Kampen ind,
Men han vendte ikke tilbage.

Frem mylbred de Lyse i Tusindtal,
Kæft stormede de danske Dreng,
Saa mange gæstede Dødens Hal,
Og Blod flød paa Danmarks Enge.
Men Lyften lærte, at Danstens Mod
Er stort, endstøndt Folket er lille,
Og roligt den lille Tambur stod,
For ingen han vige vilde.

Hans Tromme kaldte Soldaterne frem,
Foran gif den lille i Staren,
Han tænkte paa Gud og sit venlige Hjem
Men frygtede dog ikke Faren.
Han slog „Avancer“ med Liv og Lyf,
Ad Kuglens Musik han smiler,
— Da ramte en Kugle hans unge Bryst
Og bleg han paa Jorden hviler.

Han vender Blikket mod danske Mænd,
Da de ham fra Balpladsen høre:
„Ret aldrig jeg stuer mit Hjem igen,
Dog hils Forældrene kære!
Jeg kan nu ej mere slaa Appel,
Min Glæde jeg nu maa miste.“
Han udstrakte Haanden som til Farvel
Mod Danmark tro til det sidste.

Kong Frederik hørte den lilles Død,
Og Kongen da fældte en Taare,
Han hørte, Forældrene lede Nød
Og at de nu sørgede saa saare.
Saa gif han hjem i den fattige Braa,
Gav Penge og hørtes sige:
„For denne Dreng J ej græbe maa,
Han faldt jo for Danmarks Rige.“